

vil tage et Exempel. Hvor langt lettere f. Ex. endnu vilde det ikke være ved Overretten her i Byen at procedere i en Appellsag, naar man kan procedere den mundtiligt, og da navnlig ved Hjælp af Extrakter, i Stedet for at skulle skrive mange og lange Indlæg i denne Sag. Man behøver i en saadan Appellsag saa at sige slet Intet at skrive; Grundlaget er jo givet. Ja, jeg veed, at det ærede Medlem fra Viborg har forelsket sig i Umiddelbarhedsprincippet. Jeg vil ikke disputere med ham derom, det vilde i dette Dieblis ikke føre til Noget; men naar han mente, at det var Noget, som Domstolene maatte onste, selv umiddelbart ved Tilspørgsel af Vidner eller Andre, at søge at komme til Bunds i Sagen, vil jeg sige, at dersom jeg var Dommer, vilde jeg anse det for meget farligt at stille mig paa et saadant Standpunkt. Dommerne maa dømme, efter som Sagen bliver dem foredraget, og dersom man ikke holder paa det Standpunkt, hvad vilde saa Domstolene sige, naar de ved en senere Leilighed komme til at dømme anderledes om samme Sag, fordi den bliver oplyst paa bedre Maade? Jeg tror ikke — for at tage den Sag, som nylig vakte saa stor Opsigt, og som jeg nylig har nævnt, nemlig Feiesagen — at man kunde tænke sig, at Høiesteret første Gang, selv om den havde kunnet tage Vidnerne for sig og forhørt dem, kunde være kommet saaledes til Bunds i Sagen, som den senere kom. Nei, Domstolenes Opgave er at dømme paa Grundlag af, hvad der er dem forelagt, og ikke videre. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad det ærede Medlem, som jeg nu nærmest henbender mig til, det ærede Medlem fra Viborg, talte om Lægmand. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, hvad min ærede Sidemand (Alberti) sagde. Lægmande have jo viist sig at være fortræffelige i Sv- og Handelsretten. Vi have endogsaa Exempel paa, at to af disse Lægmande, som havde afgivet et disjuncterende Votum imod den retsklerde Dommer og de to Andre, fik Ret, da Sagen kom for Høiesteret. Det ærede Medlem talte om, at man ikke bør lade det komme an paa en Begjæring, det være sig fra Anklagemyndigheden eller den Anklagede, om Sagen skal komme for Rævnigeret eller ikke. Jo, det bør man efter min Mening netop. Skulde Anklagede vil begjære at komme for Rævnigeretten? Sandelig ikke de, der have afgivet egen Tilstaaelse, sandelig ikke de, i hvis Sag det er fuldstændig oplyst, hvad de have gjort og hvad ikke. Nei, de, som ville forlange at komme for en Rævnigeret, ere de Saa, som

ment, at de ere anklagede uskyldig, og som trøste sig til overfor deres Medborgere at kunne bevise det, naar de staa for en Rævnigeret, og det maa de efter min Anskuelse have Lov til at forlange. Det kan ikke nytte at sige, at saa vilde der blive for mange Sager at behandle for Rævnigeretten. Jeg tror ikke, at det vil optage Rævnigeretternes Tid paa nogen utilbørlig Maade. Heller ikke maa det staa i Regeringens eller Regeringsautoriteternes Magt at bestemme, hvilke Sager der skal komme for en Rævnigeret. Lad mig blot se hen til de mange politiske Sager, som vi i de senere Aar have havt, og som efter Grundloven skulde have været behandlede for Rævnigeretten. Skal det nu i hvert enkelt Tilfælde bero paa Regeringens Embedsmænd, om de skulle faae Rævnigeret eller ikke? I saa Fald kunde vi vente at se en Masse Kompetencestridigheder, en Masse Forsøkninger om, at den Sag slet ikke er politisk, at der ikke er den allermindste Politisk deri, og at den altsaa ikke hører til Rævnigeretten. Nei, jeg er rigtignot bestemt af den Mening, at den, som er anklaget, maa kunne forlange at stilles for Rævnigeretten, naar han vil. Jeg maa være enig med min ærede Sidemand tilhøre i, at netop den Tid, hvori vi leve, er stiftet til igjen at reise det Krav med fornøjet Styrke, at vi faae Grundlovens Paragrafer 71 og 74 oplydte. Min ærede Sidemand (Alberti) skildrede med stærke, men sandelig ikke for stærke Farver den Retsstilstand, vi i flere Retninger leve i. Det ærede Medlem fra Stubbekjøbing (H. S. Larsen) mente ligeledes, at der er stor Opfordring til navnlig i Straffesager nu at faae gjort Noget. Ja, deri er jeg fuldkommen enig. Jeg skal ikke gaa i Rette med det ærede Medlem, om det kan anses rigtigt eller ikke rigtigt nu at begrænde sig dertil; men vil man i det Hele en Retsreform, en Gjennemførelse af Grundlovens Paragrafer 71 og 74, saa er den første Betingelse for at komme nogen Vei dermed, at man alvorlig tager fat derpaa, at man alvorlig vil det. Vi vide jo saa godt i dette Dieblis, at vi kunne sige os selv her i Folkethinget, at det er vanskeligt for os at sætte det Ene eller det Andet igjennem og komme frem, thi det er ikke hos os saaledes, at der kun er et suspensivt Veto, som vi ved Udholdenhed kunde overvinde; men det, vi kunne gjøre, er at tage et kraftigt Initiativ, og det er min Forvisning, at uden et saadant kan man overhovedet ikke sætte Noget igjennem, men at paa den anden Side et saadant tidligere eller senere maa føre til Maadet.